鰹節
カツオ
伝統の味
猫吸い探偵
DAIFUKU
ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคุระ
เพียงซุกหน้าลงบนพุงแมวอุ่นๆ
คุณจะเห็นทุกอย่าง
ที่แมวเคยเห็น
ยูกิ ชุน เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคุระ

猫吸い探偵 鎌倉かつお節店の覗き猫

ยูกิ ชุน เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

“ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคุระ” คือบันทึกการสืบสวนแสนละมุนที่เปลี่ยนนิยามของการค้นหาความจริง เมื่อ “ริน” อดีตนักแสดงผู้ล้มเลิกความฝัน ต้องกลับมาฟื้นฟูร้านปลาโอแห้งของคุณยาย และพบว่าปริศนาของเพื่อนบ้านคลี่คลายได้ด้วย “พิธีกรรมดมแมว” ผ่านอุ้งเท้าและพุงนุ่มๆ ของเจ้าเหมียวประจำถิ่นทั้งห้า

เหตุผลที่ควรค่าแก่การอ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะนี่ไม่ใช่การสืบสวนเพื่อหาตัวคนร้าย แต่เป็นการใช้สายตาของแมวมาสะท้อนแง่มุมที่มนุษย์มักมองข้าม ช่วยชุบชูความรู้สึกให้เห็นความงามในความล้มเหลวและเข้าใจว่าจิตวิญญาณที่เปราะบางทุกดวงนั้น “เยียวยาได้ด้วยเมตตาที่มีต่อกัน”

สำนักพิมพ์ไดฟุกุขอส่งต่อพลังใจให้ทุกคนกล้าก้าวเดินบนเวทีชีวิตอีกครั้ง พร้อมความสุขที่อบอวลด้วยกลิ่นหอมของน้ำซุปและละอองแดดอุ่นบนขนแมว ที่จะปลอบประโลมยามคุณเผลอเสียน้ำตา ไปพร้อมกับรอยยิ้มละมุนหัวใจ...

สำนักพิมพ์ไดฟุกุ

จากใจนักแปล

ร้านปลาโอแห้งในย่านโอนาริมาจิ เมืองคามาคุระ ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางไอทะเล วันเวลาและความทรงจำ เรื่องราวของโจโนอูจิ ริน คือการเดินทางของชายหนุ่มที่เติบโตมาโดยไม่เคยมีคำว่า “บ้าน” อย่างแท้จริง จนกระทั่งเขาได้กลับมายังสถานที่ที่เคยเป็นเพียงจุดแวะพักในวัยเด็ก แต่กลับกลายเป็นที่ที่หัวใจเลือกจะหยุดลง การทำอาหาร การใช้ชีวิตเรียบง่าย และการเรียนรู้ที่จะฟังเสียงเล็กๆ รอบตัว ค่อยๆ เยียวยาช่องว่างในใจของเขา

ในโลกใบนี้ มีความจริงบางอย่างที่ไม่มนุษย์ไม่อาจมองเห็น ดังเช่น ความทรงจำของแมว ความรักและการเฝ้ามองอยู่ห่างๆ เรื่องราวเล็กๆ ที่รินพบเจอผ่านการ “ดมแมว” ไม่ได้เป็นเพียงปริศนาให้ไข แต่คือกระจกสะท้อนความโดดเดี่ยว ความสูญเสีย และความหวังของผู้คนในเมืองเล็กๆ แห่งนี้

เรื่องราวของการจากลาและการกลับมา ของความผูกพันที่ข้ามผ่านเวลาและรูปแบบของความรักที่อาจไม่ใช่มนุษย์ แต่กลับลึกซึ้งยิ่งกว่าสิ่งใด และของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้เรียนรู้ว่า “บ้าน” ที่แท้จริง หมายถึงคุณค่าในชีวิตและคนที่รอเราอยู่

เมื่ออ่านจบแล้วขอให้ลองอ่านอีกครั้ง แล้วคุณจะได้พบกับความหมายของ “การกลับบ้านและความคิดถึง” ในความรู้สึกที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นค่ะ

กิ่งดาว ไตรยสุนันท์

สารบัญ

บทนำ		005
บทที่ 1	ร้านปลาโอแห้ง คัตสึโอะโด กับแมวที่หายไป	009
บทที่ 2	กรุ๊ปเลือดของผม กับแมวที่ได้รับการช่วยชีวิตสองครั้ง	046
บทที่ 3	ลูกแมวหลงทาง กับคุณลุงหลอด	084
บทที่ 4	แคปซูลกาลเวลาที่หายไป กับแมวเจ้าถิ่น	124
บทส่งท้าย	ข้าพเจ้าคือแมวของโซเซกิ	163

บทนำ

ฝึด ฝึด ฝึด

เสียงขูดปลาโอแห้งดังน่าฟัง เป็นจังหวะแว่วในห้องครัวที่เงียบสงบยามเช้า เนื้อปลาโอแห้งถูกขูดเป็นแผ่นบางปลิวฟุ้ง กลิ่นอายของไม้รมควันและกลิ่นคล้ายลมทะเลแห้งลอยแตะจมูก

“อย่าออกแรงมากไป ระวังมีดจะบิ่นล่ะ”

ยายสอนด้วยท่าทีนุ่มนวล ผมพยักหน้าเบาๆ แล้วขยับแท่นขูดอย่างเบามือ

“ใช่แล้ว อย่างนั้นแหละ เสียงขูดเพราะดีจริง”

ยายพยักหน้าพอใจ ผมหยิบแผ่นปลาโอแห้งที่เพิ่งขูดเสร็จขึ้นมาขยี้บนปลายนิ้ว เมื่อแน่ใจว่าเนื้อสัมผัสเนียนพอดีแล้ว จึงป้อนเข้าปาก รสชาติเข้มข้นของมันกระจายทั่ว

“แค่นี้ก็พอทำหัวน้ำซุปใสแล้วละ”

ยายหัวเราะเบาๆ แววตาสงบแบบคนที่เข้าใจทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง เสียงน้ำในหม้อเดือดปุดๆ ผมหรี่ไฟแล้วค่อยๆ โรยเนื้อปลาโอที่เพิ่งขูดลงไป มันจมลงในน้ำร้อนช้าๆ จากนั้นก็เฝ้ารอ ห้ามปล่อยให้เดือด อุณหภูมิที่สูงเกินจะทำให้ซุปออกรสฝาด

“กลิ่นหอมเริ่มลอยขึ้นมาแล้ว”

ยายหยีตาอยู่หลังม่านไอน้ำ เมื่อกรองน้ำซุป ของเหลวสีทองใสสะอาดหยดลงในหม้อ ผมใช้กระบวยตักขึ้นมาชิม รสกลมกล่อมแผ่ซ่านไปทั่วปาก

น้ำซุปเข้มข้นจนสัมผัสได้ถึงความหวาน แต่ให้รสชาติบริสุทธิ์ไร้สิ่งเจือปน

“เอ้า อย่าลืมนี่ล่ะ”

ยายเตือน ผมตักเนื้อปลาที่กรองออกมาใส่กระชอน พอสะเด็ดน้ำดีแล้ว ก็เอากลับลงหม้อ เติมซอสโชยุและมิรินเล็กน้อย ตั้งไฟอ่อนจนฝอยของเนื้อปลาเริ่มแยกเป็นเส้น พอน้ำระเหยก็เริ่มส่งเสียงดังเปาะแปะ

“เห็นไหม เริ่มหอมแล้วสิ”

ผมใช้ไม้พายคนต่อเรื่อยๆ เนื้อปลาเริ่มแห้งกรอบกลายเป็นผง ปิดท้ายด้วยงาขาวหนึ่งหยิบมือ กลิ่นหอมลอยอบอวล ผมกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว

“จะปล่อยทิ้งก็เสียดายว่าไหมล่ะ ต้องใช้ให้หมดอย่าให้เหลือ”

ยายพูดอย่างภูมิใจ ยิ้มตาหยี

“เอาละ มาทำส่วนนี้ด้วย ใส่มิโซะแค่นิดเดียวพอ”

ผมทำตามที่ยายบอก ตักมิโซะแค่ช้อนเดียว เทอย่างเบามือให้ค่อยๆ ละลาย เพื่อไม่ให้กลบกลิ่นหอมของน้ำซุป ถ้ากลิ่นมิโซะแรงไป จะกลบรสอร่อยของปลาโอแห้งที่อุตส่าห์บรรจงปรุงได้ ผมจุ่มกระบวยลงไปและคนเบาๆ ฟองอากาศเล็กๆ ก็ผุดขึ้นเหนือผิวน้ำ

เมื่อเทน้ำซุปมิโซะลงถ้วย และตักผงปลาโอแห้งใส่ถ้วยเล็กแยกไว้เรียบร้อย ผมก็เปิดฝาหม้อดิน กลิ่นหอมนวลของข้าวสวยที่เพิ่งหุงสุกลอยอบอวลขึ้นพร้อมกับไอน้ำ ใช้ทัพพีบรรจงตักข้าวใส่ลงในถ้วย ข้าวสวยร้อนๆ ซุปมิโซะที่กรุ่นกลิ่นปลาโอแห้ง ผงปลาแห้งกรุบกรอบ แล้วก็---

“ลองชิมดูหน่อยสิ”

ผมตักปลาโอแห้งที่เพิ่งขูดใหม่ลงบนจานแบ่ง วางลงตรงหน้ายายอย่างนุ่มนวล ยายยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วสูดกลิ่นหอมเบาๆ ก่อนจะชิม

“...หุหุ อร่อยจริงๆ”

ท่าทางยายที่ละเลียดชิมอาหารทีละนิดนั้น ช่างน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนเด็กๆ

ผมถือถ้วยชากับถ้วยซุปมิโซะที่ยังร้อนๆ ไปนั่งลงหน้าโต๊ะเตี้ย

“กินเลยนะ”

ยายพยักหน้าแผ่วเบา

ผมกินข้าวสวยที่โรยด้วยผงปลาแห้งกรุบกรอบเข้าไปหนึ่งคำ รสหวานของข้าวแผ่กระจายช้าๆ แทรกด้วยรสกลมกล่อมของเนื้อปลา ส่วนเครื่องเคียงเป็นแตงกวากับมะเขือม่วงหมักเกลือ คลุกเคล้าผงปลาโอแห้ง ทุกครั้งที่เคี้ยวจะได้ยินเสียงกรุบกรอบ มีรสเค็มและความกลมกล่อมซึมออกมา แม้จะเรียบง่าย แต่ยิ่งเคี้ยวรสชาติก็ยิ่งเข้มข้น ข้าวสวยในถ้วยพร่องลงอย่างรวดเร็ว

ผมจิบซุปมิโซะ สัมผัสแรกคือรสเค็มบางๆ ตามด้วยความหวานของเครื่องปรุงซุป เพราะใส่มิโซะไปเพียงเล็กน้อย จึงได้รสแท้ของเนื้อปลา

“อร่อยจัง”

ผมเปรย ยายกะพริบตาช้าๆ แล้วถอนใจเบาๆ

“อ่า แต่ยังต้องสอนอีกหลายอย่างเลย”

เรานั่งล้อมวงที่โต๊ะอาหารเล็กๆ กินอาหารเช้าโดยไม่ต้องรีบร้อน ผมไม่เคยรู้เลยว่าความเรียบง่ายแบบนี้มีอยู่จริง เมื่อก่อนผมอยู่คนเดียวในตอนเช้าเสมอ ไม่ชินกับการนั่งกินข้าวร่วมกับใคร ช่วงแรกๆ ถึงกับอึดอัดนิดหน่อยด้วยซ้ำ

ผมย้ายมาอยู่กับยายได้ประมาณครึ่งปีแล้ว

“ริน ทั้งอาหาร ทั้งเวลา เราต้องให้ความสำคัญกับมันนะ”

เช้าวันนั้น คำพูดของยายฝังลึกเข้าไปในใจผม

และกว่าผมจะรู้ว่าชีวิตประจำวันอันเรียบง่ายนี้พิเศษเพียงใด ก็หลังจากผ่านไปเนิ่นนาน

บทที่ 1
“ร้านปลาโอแห้ง คัตสึโอะโด กับแมวที่หายไป”

ทุกเช้าที่ “คัตสึโอะโด” มักวุ่นวายเสมอ ผมต้องวิ่งวุ่นไปมา ทั้งเตรียมแท่นขูดปลา ตรวจดูสินค้าบนชั้นเพื่อเตรียมเปิดร้าน ภายในร้านอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมปนเค็มของทะเลฟุ้งในอากาศ ซึ่งให้ความรู้สึกสงบและผ่อนคลาย เมื่อผมดันประตูเหล็กขึ้น สายลมเย็นยามเช้าในย่านร้านค้าโอนาริมาจิก็ปะทะเข้ามา

ย่านโอนาริมาจิคือย่านร้านค้าที่เชื่อมต่อกับประตูทิศตะวันตกของสถานีคามาคุระ ต่างจากถนนโคมาจิฝั่งทิศใต้ ตรงที่มีลูกค้าเป็นคนท้องถิ่นมากกว่านักท่องเที่ยว บรรยากาศบนถนนสายนี้จึงเงียบสงบ ในแต่ละวันจะได้ยินเสียงทักทายอันอบอุ่นระหว่างคนคุ้นเคย ร้านขายผักเปิดแต่เช้าพร้อมผักสดใหม่ กลิ่นหอมหวานของขนมปังที่เพิ่งออกจากเตาโชยมาจากร้าน สิ่งเหล่านี้คือภาพปกติในชีวิตประจำวันของผม

ผมเปิดประตูเหล็กค้างไว้ แล้วใช้กระบวยตักน้ำรดพื้นหน้าร้าน น้ำกระจายออกไปและค่อยๆ ซึมลงไปในพื้น สายลมปลายฤดูร้อนพัดผ่านเข้ามา ได้กลิ่นของพื้นดินชื้นผสมกลิ่นใบไม้แห้งปะปนกัน

ในตอนนั้นเอง ผมรู้สึกได้ถึงสายตาคู่หนึ่ง พอหันไป ผมก็ลืมหายใจไปชั่วขณะ

“อรุณสวัสดิ์จ้ะ รินคุง”

เจ้าของเสียงที่คุ้นเคยและคิดถึง---คุณโมนามิ ยืนอยู่ตรงนั้น ร่างสูงโปร่งและผมยาวประบ่าของเธอกระทบกับแสงแดดนุ่มนวลยามเช้า

บรรยากาศรอบตัวเธอดูสงบและละเมียดละไมไม่ต่างจากในอดีต ทั้งยังคงความไร้เดียงสาแบบเด็กสาวอยู่ในที

“คุณโมนามิ...”

ผมร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ รินคุง”

คุณโมนามิโบกมือทักทายเบาๆ ขณะเดินเข้ามา

“...คะ ครับ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน”

ผมยิ้มแหย เสียงสั่นเล็กน้อย เธอคือรักแรกของผม และยังคงรักอยู่ในใจลึกๆ จนทุกวันนี้

ตอนนี้ผมอายุยี่สิบเอ็ด ครั้งสุดท้ายที่พบกันคือตอน ม.4 ผ่านมาเกือบห้าปีแล้ว ตอนนั้นเธอกำลังหางานทำ และอยู่ระหว่างสัมภาษณ์งานในบริษัทที่โตเกียวจึงได้มาช่วยงานที่ร้าน ภาพของเธอที่รวบผมตึง สวมสูทและดูมุ่งมั่นนั้นตราตรึงใจผมมาตลอด

แต่เธอที่อยู่ตรงหน้าผมตอนนี้ ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นและอ่อนโยนกว่าแต่ก่อน ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกแปลกๆ ไม่แน่ใจว่าเธอเปลี่ยนไปหรือเหมือนเดิมกันแน่

คุณโมนามิหัวเราะคิกเมื่อเห็นผมจ้องไม่วางตา

“รินคุง เธอดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นเยอะเลยนี่นา”

เธอพูดและเอียงคอเล็กน้อย

“อ่า... ไม่หรอกครับ”

คำตอบของผมช่างธรรมดาจนน่าเบื่อ หน้าผมร้อนผ่าว

จังหวะนั้นสายตาของคุณโมนามิก็มองเลยเข้าไปในร้าน

“อ้าว คุณนัตสึเมะ อรุณสวัสดิ์”

ยายที่อยู่ในร้านเงยหน้าขึ้น มองคุณโมนามิ แล้วทำหน้าเฉยก่อนจะเดินเข้าหลังร้านไป

“เฮ้อ ยายนี่ละก็...”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ คุณนัตสึเมะก็เป็นแบบนั้นอยู่แล้ว”

ความสัมพันธ์ระหว่างยายกับคุณโมนามิแปลกมานานแล้ว ไม่ถึงขั้นทะเลาะกัน แต่ก็ไม่ได้มีไมตรีเป็นพิเศษ การทำตัวเฉยชากับคนที่รู้จักกันมานานเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของยาย

“ผมขอโทษแทนด้วยนะครับ ว่าแต่คุณโมนามิ ผมไม่เห็นรู้เลยว่าคุณกลับมาแล้ว”

“อ๋อ ฉันเพิ่งกลับมาไม่นานนี้เอง”

“เหรอครับ ผมได้ยินมาว่าคุณแต่งงานแล้ว”

“อ้อ... เอ่อ เรื่องนั้นไว้ค่อยคุยกันทีหลังนะ ฉันไม่ได้กลับมาตั้งนานแถวนี้เปลี่ยนไปนิดหน่อยนะ แล้วรินคุงมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ”

“ประมาณครึ่งปีได้แล้วครับ”

“เธอเลิกเป็นนักแสดงแล้วเหรอ”

“อ่า... เรื่องมันยาวครับ แต่ผมตัดสินใจจะฟื้นฟูร้านคัตสึโอะโดขึ้นมาใหม่”

“งั้นเหรอจ๊ะ”

คุณโมนามิเหมือนพอจะเข้าใจ เธอยิ้มแล้วไม่ซักถามต่อ

“จริงด้วยนะ ถ้าปล่อยให้ร้านนี้หายไปก็คงใจหายน่าดู”

“นั่นก็ส่วนหนึ่งครับ... แต่ที่จริง เพราะคุณโมนามิส่งเจ้านี่มาให้ผมต่างหาก”

ผมหยิบสมุดบันทึกเล่มหนึ่งออกจากกระเป๋าผ้ากันเปื้อน สมุดเล่มนี้มีปกผ้าสีม่วงหม่น มุมปกโค้ง ให้ความรู้สึกนุ่มมือและอุ่นเหมือนผ่านการใช้งานมานานปี

“อะไรเหรอ”

“สมุดบันทึกของร้านคัตสึโอะโดครับ คุณโมนามิเป็นคนส่งมาให้ผมไม่ใช่เหรอ”

คุณโมนามิรับสมุดไปดู พลิกหน้ากระดาษผ่าน แล้วเอียงคอ

“เอ๋ ฉันไม่รู้เรื่องเลยนะ”

สีหน้าประหลาดใจและยิ้มเจื่อนของเธอ ทำให้ผมรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ถ้าคุณโมนามิเป็นคนส่งมาก็น่าจะจำได้บ้าง แต่ท่าทางเธอกลับเหมือนเพิ่งเคยเห็นมันครั้งแรก และสิ่งที่ทำให้ผมสงสัยยิ่งกว่านั้นก็คือ วิธีที่สมุดเล่มนี้มาถึงมือผมนั่นเอง

มันไม่ได้ถูกส่งมาทางไปรษณีย์หรือบริการจัดส่งพัสดุถึงหน้าบ้าน แต่หย่อนไว้ในตู้จดหมายที่อะพาร์ตเมนต์ของผม แล้วคนที่ทำแบบนั้นไม่ใช่เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์หรือพนักงานส่งพัสดุ แต่เป็น ‘ใครสักคน’

ว่าแต่ ใครกันล่ะ...

ในนั้นเขียนว่า ร้านคัตสึโอะโดคือร้านขายปลาโอแห้งขนานแท้ที่ได้รับความนิยมจากชาวเมืองมายาวนาน แต่เมื่อประมาณหนึ่งปีครึ่งที่ผ่านมา เจ้าของร้านเกิดล้มป่วยจนไม่สามารถทำร้านต่อได้ แกไม่มีญาติพี่น้องนอนป่วยตามลำพัง จึงตัดสินใจปิดร้านลง

ผมมารู้เรื่องนั้นหลังจากที่สมุดบันทึกเล่มนี้มาถึงมือ ข้างในมีสูตรการทำปลาโอแห้ง รายชื่อคู่ค้าและลูกค้าประจำ ไปจนถึงตำแหน่งซ่อนกุญแจร้าน เนื้อหาเหมือนกับว่า ‘ตั้งใจจะยกร้านให้ใครสักคน’

ผมเคยถามยายว่าใครเป็นคนส่งมา แต่ยายก็พูดแค่ว่า “น่านสิ...”

ผมอุตส่าห์คิดว่าคงเป็นคุณโมนามิ---แต่ปรากฏว่าไม่ใช่

“ถ้าไม่ใช่คุณโมนามิ งั้นใครล่ะ...”

ผมพึมพำ ยายเยื้องย่างออกมานั่งลงบนเก้าอี้ตัวโปรด จงใจไม่สบตาผม แล้วหาวหวอด เหมือนกำลังกลบเกลื่อนอะไรบางอย่าง

“...นี่ รินคุง”

“ครับผม”

“เอ่อ... ฉันมีเรื่องจะปรึกษาหน่อย”

คุณโมนามิเอ่ยด้วยท่าทีลำบากใจเล็กน้อย

“ปรึกษาเหรอครับ”

“เกี่ยวกับบ้านโฮมสเตย์ของฉันน่ะ... ช่วงนี้มีคนบอกว่าอาหารเช้า

ไม่ค่อยอร่อย ฉันเลยกลับมาดูด้วยตัวเอง... แต่ก็ยังไม่รู้ว่าเกิดจากอะไร”

ท่าทางจริงจังของคุณโมนามิเป็นภาพที่ผมคิดถึงอยู่หน่อยๆ

“ถ้าช่วยได้ ผมยินดีครับ”

“จริงเหรอ ขอบคุณมากเลย”

รอยยิ้มของเธอทำให้หัวใจผมพองโต หลังจากไม่ได้เจอกันห้าปี ไม่น่าเชื่อว่าคุณโมนามิที่ผมหลงใหลจะมาขอความช่วยเหลือ ทำให้ผมยิ่งอยากทำอะไรเพื่อเธอมากกว่านี้

“ถ้าไม่รังเกียจ ดื่มนี่สิครับ ดื่มแล้วจะอุ่นขึ้น”

ผมพาคุณโมนามิเข้าไปในร้าน ยื่นถ้วยกระดาษใบเล็กที่มีไอน้ำอุ่นๆ ลอยขึ้นมาให้เธอ โต๊ะขนาดสี่ที่นั่งนั้นใช้เป็นโต๊ะทำงาน และยังสะดวกสำหรับลูกค้าที่ต้องเขียนใบส่งของเวลาแพ็กสินค้าส่งต่างจังหวัดด้วย

“ซุปถั่วแดงเหรอ”

เธออมยิ้มและโอบประคองถ้วยด้วยสองมือ

“ครับ เป็นเมนูประจำวันสำหรับแจกลูกค้า”

ผมตบกระเป๋าผ้ากันเปื้อนเบาๆ สมุดบันทึกนี้เขียนว่า นี่เป็นงานหนึ่งที่ต้องทำก่อนเปิดร้าน ผมนึกถึงตอนที่เคยเดินผ่านหน้าร้านนี้ครั้งแรก และได้รับซุปพร้อมกับคำชวนว่า “ดื่มแล้วอุ่นนะ” ขึ้นมาอีกครั้ง

“คิดถึงจังเลย จำได้ว่าเมื่อก่อนเธอก็ชอบทำให้กินบ่อยๆ”

เธอยิ้ม ยายลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินเข้ามาพลางเหลือบมองถ้วยที่ยังมีไอน้ำลอยขึ้นด้วยหางตา

ผมนั่งลงตรงข้ามคุณโมนามิ แล้วยายก็มานั่งข้างผมหน้าตาเฉย กลิ่นหอมของน้ำซุปอบอวลไปทั่ว คุณโมนามิหรี่ตาลงเล็กน้อยอย่างผ่อนคลาย

“แล้วยังไงต่อครับ”

คุณโมนามิวางถ้วยกระดาษลง หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา ยื่นหน้าจอให้ผมดู

“นี่คือรีวิวโฮมสเตย์ของฉันน่ะ...”

บนหน้าจอมีความคิดเห็นหลายบรรทัด

‘รสชาติอาหารเช้าแย่ลง’

‘ไม่เห็นอร่อยอย่างที่เขาว่ากัน แค่ธรรมดา’

‘เมื่อก่อนอร่อยกว่านี้’

ไม่ว่าจะร้านไหนก็ย่อมมีคนที่เห็นต่าง ทั้งความชอบส่วนตัว ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ตอนนั้น ยังไม่นับความคิดเห็นที่ใส่ร้ายหรือจงใจแกล้งอีกด้วย

“เรื่องแบบนี้ บางทีมันก็เลี่ยงไม่ได้นะครับ ถ้าเก็บมาใส่ใจทุกอย่างก็คงไม่จบไม่สิ้นหรอก...”

ผมยังพูดไม่จบแต่ก็ต้องหยุด เมื่อเห็นคุณโมนามิส่ายหน้า

“ไม่นะ เกือบทุกความเห็นพูดถึง ‘อาหารเช้า’ นะ สังเกตไหม”

ผมกวาดตามองหน้าจออีกครั้ง ส่วนใหญ่พูดถึงแต่อาหารเช้าทั้งนั้น

“แล้วไม่มีรีวิวเกี่ยวกับอาหารเย็นเลยเหรอครับ”

“ฮึ อาหารเย็นกลับได้คะแนนดีด้วยซ้ำ แต่อาหารเช้ากลับเจอแบบนี้...”

ผมขมวดคิ้วเมื่อเห็นสีหน้ากังวลของคุณโมนามิ

‘สึบากิโซ’---คือชื่อโฮมสเตย์ที่บ้านของคุณโมนามิ จุดขายคือ เป็นบ้านพักขนาดกะทัดรัดที่ให้ความรู้สึกอุ่นใจเหมือนได้กลับมาเยี่ยมบ้านเกิด ด้วยความอยู่ใกล้สถานีและค่าเข้าพักที่เหมาะสม จึงเป็นที่นิยมในหมู่พนักงานบริษัทและนักท่องเที่ยวที่เดินทางคนเดียว แต่ด้วยตัวบ้านเริ่มทรุดโทรม อีกทั้งมีโรงแรมและเรียวกังใหม่ๆ ผุดขึ้นรายรอบ ลูกค้าจึงค่อยๆ เบาบางลง

หลังจากนั้น คุณยาสุโอะ---คุณพ่อของคุณโมนามิ ก็ตัดสินใจสร้างจุดขายใหม่ว่า “โฮมสเตย์ที่อาหารเช้าอร่อย” และสิ่งที่ตามมาคือ “คามาคุระโกะเซ็น” ซึ่งก็คือปลาโอแห้งขูดฟูฟ่อง โปะทับด้วยไข่ไก่สด อาศัยกระแส

การอวดรูปอาหารเช้าบนโซเชียลมีเดียจนกลายเป็นที่พักยอดนิยม รับจองกันแทบไม่ไหวเลยทีเดียว แต่เวลาก็ผ่านไปหกถึงเจ็ดปีแล้ว ความนิยมจะค่อยๆ ลดลงก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลก

“พักนี้ มีอะไรเปลี่ยนไปไหมครับ”

“ตัวเมนูเองก็ไม่ได้เปลี่ยนเลยนะ แต่พอฉันบอกว่าทำมาให้ชิมหน่อย พ่อก็บอกว่า นั่นมันของสำหรับลูกค้า แล้วก็ไม่ยอมทำให้เลย”

คุณโมนามิหลุบตาลง

“มีเรื่องอื่นนอกจากนั้นไหมครับ”

ถ้าแค่เรื่องรีวิวบนอินเทอร์เน็ต คุณโมนามิคงไม่ทุกข์ใจขนาดนี้

“ฉันพยายามจะเข้าไปช่วยในครัว...”

เธอนิ่งไป

“อืม” ผมพยักหน้าเบาๆ รอให้เธอพูดต่อ

“ฉันทะเลาะกับพ่อ”

เธอไล้ปลายนิ้ววนไปตามขอบถ้วย

“พ่อสั่งห้ามฉันเข้าไปในครัว แล้ว... ฉันโมโหก็เลย พูดถึงแม่...”

คุณโมนามิพูดถึงนายหญิง ผมลืมหายใจไปชั่วขณะ เธอถอนใจเบาพึมพำออกมาเศร้าๆ

“ตอนที่ฉันพูดว่า แม่ออกจากบ้านไปก็เพราะพ่อเป็นแบบนี้ พ่อโมโหมาก แล้วหลังจากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีกเลย...”

คุณโมนามิยิ้มอย่างอ่อนแรง หลังจากที่นายหญิงของโฮมสเตย์ซึ่งคอยดูแลทุกอย่างจากไป ก็แทบไม่ได้เห็นหน้าคุณลุง คนในย่านร้านค้าพูดถึงเรื่องนี้ให้ได้ยินหลายต่อหลายครั้ง แต่เพราะผมกลับมาเปิดร้านอีกครั้ง เลยไม่มีโอกาสไปเยี่ยมเขาอีกเลย

เรื่องนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ทุกคนในเมืองรู้ดี

“พ่อเป็นคนดื้อมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยนะ ที่ถึงขั้นห้ามฉันเข้าครัวแบบนี้ ฉันก็อยากรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น... บรรยากาศมันไม่เอื้อ

ให้ถามเลย”

กลิ่นซุปถั่วแดงหอมอบอวล คุณโมนามิถอนใจแผ่ว แล้วเงยหน้ามองผม

“...รินคุง ถ้าเธอสะดวก คืนนี้มาที่โฮมสเตย์ของฉันหน่อยได้ไหม”

“ผมน่ะเหรอครับ”

“อืม ตอนกลางคืนพ่ออาจอารมณ์เย็นลงบ้างแล้ว... อยากให้เธอช่วยดูหน่อยว่ามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

ผมลังเล ไม่แน่ใจว่าควรเข้าไปยุ่งเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคุณโมนามิกับคุณลุงมากแค่ไหน แต่ก็แน่ใจว่ารสชาติอาหารเช้าที่เปลี่ยนไปต้องมีสาเหตุบางอย่างแน่ แต่ว่า...

ถ้าคนนอก โดยเฉพาะคนที่ไม่ใช่คนในเมืองนี้อย่างผมเข้าไปยุ่งเกี่ยวอาจทำให้คุณลุงอารมณ์เสียยิ่งกว่าเดิม แต่ถึงไม่เป็นอย่างนั้น ผมก็ไม่ได้ถนัดเรื่องการเข้าหาคนอยู่แล้ว ถึงจะเก่งเรื่องปั้นหน้ายิ้มทักทาย แต่ก็ใช้ชีวิตโดยหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ที่จะนำไปสู่ความสนิทสนมมาโดยตลอด ระหว่างคิดนั่นคิดนี่ก็ถูกตีเบาๆ ที่หลังมือ พอหันไปก็เห็นยายจ้องกลับมา

“หือ”

“ไปช่วยเขาเถอะ”

“อ่อ...” ยายจ้องแบบนี้ แล้วผมจะพูดอะไรได้ล่ะ หลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ผมถึงตอบ

“ได้ครับ เดี๋ยวปิดร้านแล้วผมจะไป”

รอยยิ้มโล่งใจปรากฏบนใบหน้าของคุณโมนามิ

ก่อนห้าโมงเย็นวันนั้น ผมกำลังเก็บร้าน มีเด็กประถมสามคนเดินสะพายกระเป๋าเป้กลับบ้านผ่านหน้าร้าน และพูดคุยหยอกล้อกันสนุกสนาน

“ฮาโหล ร้านยังเปิดอยู่ม้าย มีซุปถั่วแดงไหมคร้าบ”

เด็กคนหนึ่งยื่นหน้าเข้ามาในร้าน ร้องถามเสียงร่าเริง

“ขอโทษด้วยนะ ร้านปิดแล้วน่ะ”

พอผมตอบ เด็กๆ ต่างพากันคอตก คงจะเป็นเด็กชั้นประถมปลาย เพราะส่วนสูงแทบจะเท่าผมอยู่แล้ว

“โธ่ เสียดายจัง...”

พอเห็นท่าทีแบบนั้น ก็นึกได้ว่ายังมีซุปมิโซะที่เหลือจากตอนเช้าอยู่นิดหน่อย

“แต่มีอย่างอื่นแทน”

ผมเดินกลับเข้าไปในครัว อุ่นซุปให้ร้อน ตักใส่ถ้วยแล้วยื่นให้

“อ๊ะ ให้เราเหรอฮะ”

“ก็ใช่น่ะสิ เหลือมาจากมื้อเช้าของพี่เอง อากาศหนาว ดื่มให้อุ่นท้องสักหน่อยสิ”

“เย้!”

เด็กๆ ตาเป็นประกาย รีบรับถ้วยมาถือแล้วเป่าให้เย็นลง และทันทีที่จิบเข้าไปคำแรก

“อื้ม! อุ่นจัง!”

“อา... อร่อยจับใจ”

เด็กๆ ชมเปาะพลางซิมรสอย่างเอร็ดอร่อย แค่เห็นภาพนั้น หัวใจผมก็พลอยอบอุ่นตามไปด้วย ตอนนั้นเอง เด็กคนที่ตัวเล็กที่สุดก็เอียงคอ

“รสชาติ มันแปลกๆ ไหม”

“ไม่นะ ฉันว่าไม่เปลี่ยนนะ”

“ไม่รู้สิ ไม่เหมือนที่เคยมากินเมื่อก่อน...”

“หมายถึง ตอนก่อนที่ฉันจะมาเปิดร้านใหม่น่ะเหรอ”

“ใช่ ตอนที่คุณยายเป็นคนทำ”

“แล้วมันต่างยังไงเหรอ”

“อืม... มันออกขมๆ ยังไงไม่รู้...”

“งั้นเหรอ แต่ฉันว่ามันอร่อยนะ ว่ามะ”

“อืม”

เด็กสองคนมองหน้ากันเหมือนหาพวก

“ขม...”

ผมนึกถึงรีวิวที่คุณโมนามิเอาให้ดู เรื่องรสชาติอาหารเป็นสิ่งที่แล้วแต่คนชอบ บางคนว่าอร่อย บางคนก็ว่าไม่ แต่ครั้งนี้ผมว่ามันมีอะไรแปลกๆ มากกว่านั้น

“ขอบคุณนะ!”

ผมขอบคุณเด็กทั้งสามและโบกมือลา พวกเขายิ้มกว้างแล้วตะโกนว่า “ไว้เจอกันนะ” ก่อนจะวิ่งจากไป

ผมรีบเก็บร้านให้เสร็จ ปิดประตูหน้า แล้วมุ่งหน้าไปโฮมสเตย์

‘สึบากิโซ’ อยู่ไม่ไกลจากร้านคัตสึโอะโดนัก เป็นอาคารไม้ตามแบบฉบับญี่ปุ่นโบราณ แขวนป้ายหน้าทางเข้าเขียนด้วยพู่กันดูมีเสน่ห์เฉพาะตัว พอเปิดประตูเข้าไป คุณโมนามิยืนรออยู่ตรงโถงด้านหน้า

“ขอบคุณนะที่อุตส่าห์มา”

“คุณลุงอยู่ไหมครับ”

“น่าจะอยู่ข้างในนั่นแหละ ถ้าอารมณ์ดีอยู่ก็คงไม่เป็นไร...”

สีหน้าของเธอดูไม่ค่อยสบายใจ ผมจึงพยักหน้าเบาๆ

“ผมจะลองคุยดูละกัน”

ผมเดินตามคุณโมนามิเข้าไปข้างใน เห็นคุณลุงนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม คงกำลังดูรีวิวอยู่

“สวัสดีครับ”

พอผมทัก คุณยาสุโอะก็เงยหน้ามามองแวบเดียว

“อ้าว รินเหรอ มาทำอะไรล่ะ”

“ผมมีเรื่องอยากถามคุณลุงหน่อยน่ะครับ”

คุณยาสุโอะถอดแว่นวางบนโต๊ะ “เรื่องอะไร” เขากอดอก

“ครับ คุณโมนามิเล่าเรื่องรีวิวให้ผมฟัง เลยสงสัยนิดหน่อยครับ”

ทันใดนั้น สีหน้าของคุณยาสุโอะก็เข้มขึ้นทันที

“...พูดเรื่องไม่เข้าท่าอีกละสิ”

คุณโมนามิสะดุ้งกับเสียงดุ

“ก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องไม่เข้าท่าตรงไหนเลยค่ะ นั่นเป็นความคิดเห็นจากลูกค้านะ ก็ควรจะรับฟังสิ---”

“อย่ามายุ่งกับฉัน! นังเด็กเอาตัวไม่รอด!”

เสียงตะโกนลั่นก้องไปทั่วทางเดิน บรรยากาศในห้องตึงเครียดทันที

“...เอาตัวไม่รอด”

ผมเผลอย้ำอีกรอบ คุณยาสุโอะทำเสียงไม่พอใจ คุณโมนามิกัดริมฝีปากแน่น ก้มหน้าเงียบ ความเงียบของเธอกลับสื่อความหมายได้อย่างดี

“ก็ใช่น่ะสิ” คุณยาสุโอะพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“แต่งงานได้ไม่ทันไรก็กลับมาแล้ว ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้จะมาช่วยงานที่บ้านงั้นเหรอ อย่าฝันไปหน่อยเลย แกไม่มีสิทธิ์มาออกความเห็นอะไรทั้งนั้น”

“ไม่ใช่นะ หนูเป็นห่วงพ่อต่างหาก...”

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว!”

คุณยาสุโอะพูดเสียงแข็ง พยายามข่มอารมณ์โกรธแล้วหันมาทางผม

“ริน แกกลับไปซะ อย่ายุ่งเรื่องชาวบ้าน”

อย่ายุ่งเรื่องชาวบ้าน---ถึงจะได้ยินอย่างนั้น แต่ในเมื่อผมมาถึงขนาดนี้จะให้กลับไปเฉยๆ คงไม่ได้ อีกอย่าง ขืนกลับไปตอนนี้ ผมต้องโดนยายดุแน่

สายตาของคุณโมนามิเหมือนอยากบอกอะไรบางอย่าง แต่ปากของเธอปิดสนิท ผมรู้ว่าไม่ควรเงียบ แต่ก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

ผมกำหมัดแน่น แล้วเสนอความคิดหนึ่งออกไป

“คืนนี้ผมขอพักที่นี่ได้ไหมครับ อยากนอนห้องใต้หลังคาอีก แล้วพรุ่งนี้เช้าขอลองชุดอาหารเช้าคามาคุระโกะเซ็นด้วยได้ไหมครับ”